

# Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

— «Ο» —

**Οἱ πρῶτοι καρποὶ τοῦ πνεύματος. — Αἱ ἀληθεῖς ἐλπίδες, ἀντί-  
θικοι πρὸς τὰς ψευδεῖς ἐλπίδας. — Ἡ ἐλπίς ἡμῶν. — Ὁ  
λησθὴς ἐν τῷ Παραδείσῳ. — Ἡ ἐνθερμος ἐπιθυμία τοῦ Παύ-  
λου. — «Ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία» καὶ ἡ «ἐξ οὐρανοῦ ἡμῶν  
οἰκία». — Ἡ ὁκνητὴ τῆς μεταμορφώσεως. — «Ὁ πρωτότο-  
κος ἐκ τῶν νεκρῶν». — Αἱ παροῦσαι χαραὶ τῆς νέας κτίσε-  
ως. — «Αἰτεῖτε καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ἡ πεπλη-  
ρωμένη». — Ἡ πίστις, καρπὸς τοῦ πνεύματος, καὶ μέρος τῆς  
κληρονομίας τῆς Νέας Κτίσεως.**

Πᾶσαι αἱ εὐλογίαι τῆς νέας κτίσεως δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ μέλ-  
λον — πέραν τοῦ καταπετάσματος. Πρῶτοι τινὲς καρποὶ τοῦ Ἁ-  
γίου πνεύματος, πρόγευσις τις τῶν μελλουσῶν εὐλογιῶν παρέ-  
χεται εἰς τὰ νέα κτίσματα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρουσίας ζω-  
ῆς. Μεταξὺ τῶν πρώτων τούτων καρπῶν, δύνανται νὰ καταταχθῶ-  
σιν οἱ διάφοροι καρποὶ καὶ αἱ χάριτες τοῦ Ἁγίου Πνεύ-  
ματος — πίστις, ἐλπίς, χαρὰ, εἰρήνη, ἀγάπη, κλπ. Τινὲς πιθανὸν  
νὰ ἀξιῶσιν, ὅτι ταῦτα εἶναι ἀκατόρθωτα καὶ μὴ πραγματικά· ἀλλ’  
ἡμεῖς διατεινόμεθα, ὅτι ταῦτα εἶναι τόσον πραγματικά, ὅσον πραγ-  
ματικά εἶναι καὶ τὰ νέα κτίσματα· ἀκριβῶς δὲ ἐν ἡ ἀναλογίᾳ,  
τὸ νέον κτίσμα αὐξάνει, ἐν τῇ αὐτῇ ἀναλογίᾳ, τὰ στοιχεῖα ταῦ-  
τα τῆς ἑαυτοῦ πείρας, εὐλογίας καὶ ἀναπτύξεως, προσοδεύουσιν.  
Πράγματι δὲ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι αὐταὶ αὗται αἱ ιδιότη-  
τες, ὅταν ἐφαρμόζωνται ἀπὸ τῶν ἐπιγείων πραγμάτων, εἶναι αἱ  
μέγισται εὐλογίαι τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, αἱ ιδιότητες ἐκεῖναι,  
αἵτινες παρέχουσιν αὐτῷ τὸ μέγιστον μέτρον τῆς εὐλογίας καὶ  
τῶν προνομίων. Τὰ νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ, ἀνταλλάξαντα τὰς  
ἐπιγείους ἐλπίδας, καὶ προνόμια καὶ προτιμήσεις ἀντὶ τῶν οὐ-  
ρανίων, εὐρίσκουσι τὰς τελευταίας ταύτας ὡς πολλῷ μᾶλλον πολυ-  
τιμωτέρας ἐκείνων τὰς ὁποίας οὗτοι παρέδωσαν. Αἱ ἐπίγειοι ἀ-  
γάπαι εἶναι συνήθως ἄστατοι, γενικῶς δὲ ἐγωϊστικά. Αἱ ἐπίγειοι  
ἐλπίδες εἶναι συνήθως ἐφήμεροι καὶ ἀπατηλαί. Αἱ ἐπίγειοι χαραὶ,  
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαρκοῦσιν ἐπ’ ὀλίγον καὶ εἶναι ἐπιπόλαιοι.  
Αἱ ἐπίγειοι φιλοδοξίαι, σπανίως ἱκανοποιοῦνται, ἀκόμη δὲ καὶ τότε,  
ἡ πικρὰ γεῦσις αὐτῶν εἶναι ἀνάμικτος μετὰ τῆς γλυκείας. Ἐν

τούτοις, παρατηροῦμεν, ὅτι ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἀγωνίζεται ὅπως ἀποκτήσῃ τὰς φιλοδοξίας ταύτας, χαράς, ἐλπίδας, ἀγάπας, πάντες δὲ παριστάμεθα μάρτυρες, ὅτι οὗτοι ἐπιδιώκουσι τὰς πρωτίστας αὐτῶν ἡδονάς καὶ ἀπολαύσεις — καὶ ὅτι μετὰ τῆς ἀποκτήσεως οἰασθῇποτε ἐκ τῶν ἡδονῶν τούτων, προσκολλᾶται καὶ μέτρον τι ἀπογοητεύσεως.

Ἄλλὰ δὲν συμβαίνει καὶ τοιοῦτόν τι παρὰ τῇ νέᾳ κτίσει. Αἱ ἐλπίδες, αἱ χαраί, αἱ ἀγάπαι, καὶ αἱ φιλοδοξίαι αὐτῶν, αὐξάνουσι συνεχῶς, καὶ ἐκτρέφονται ὑπὸ τῶν μεγίστων καὶ τιμίων ἐπαγγελιῶν τοῦ Θείου λόγου. Αὗται δὲν προσάπτουσιν εἰς αὐτοὺς ἀπογοητεύσεις, ἀλλ' ἱκανοποιήσιν, ὥς καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν, ἣτις εἰσέρχεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καθόσον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πίστεως αὐτῶν διανοίγονται ἔτι μᾶλλον εὐρύτερον ὅπως κατανοῶσι τὰ βάθη, καὶ τὰ ὕψη, τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς Θείας σοφίας καὶ ἀγάπης, εἰς τὰς πλουσιωτέρας εὐλογίας τῆς ὁποίας οὗτοι εἶναι κληρονόμοι καὶ συγκληρονόμοι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου.

Ἡ γῆ αὕτη τῆς ἐπαγγελίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ νέα κτίσματα εἰσέρχονται εἰκονικῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς τελείας ἀφιερώσεως, ὅταν λαμβάνωσι τὸ πνεῦμα τῆς υἰοθεσίας, εἶναι γῆ διαρρεομένη ὑπὸ γάλακτος καὶ μέλιτος· καίτοι δὲ ἔχει τὰς ἑαυτῆς δοκιμασίας, τὰς κατακτήσεις τῆς, τὰς ἑαυτῆς μάχας ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἐν τούτοις οὐχὶ μόνον αἱ νίκαι αὐτῆς σημαίνουνσι χαρὰν καὶ εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὸ τὴν Θείαν διαπαιδαγώγησιν καὶ καθοδηγίαν, ἀκόμη καὶ αἱ ἥτται αὐτῆς μεταστρέφονται εἰς πηγὰς ἐλπίδος, καὶ πίστεως καὶ χαρᾶς, ὑπ' ἐκείνου ὅστις εἶναι ἱκανὸς καὶ πρόθυμος νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε τὰ πάντα νὰ ἀποβῶσι πρὸς τὸ ἀγαθὸν αὐτῶν.

## ΑΛΗΘΕΙΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΕΙΝΕ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΨΕΥΔΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ.

Ὁ Ἀπόστολος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Σατανᾶς ζητεῖ νὰ προξενήσῃ ζημίαν εἰς τὴν νέαν κτίσιν διὰ τῆς παραστάσεως ἑαυτοῦ ὡς ἀγγέλου, ἢ ἀγγελιαφόρου φωτός. Ὅταν τις ὁμολογῇ ὅτι ἀπεκυήθη ἐκ τοῦ φωτός, ἐκ τῆς Ἀληθείας, ἐκ τοῦ Ἀγίου πνεύματος, ὁ Σατανᾶς ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ τοιοῦτος ἢ τοιοῦτοι εὐρίσκονται εἰς τὸ σημεῖον, ὅπως τελείως ἐκφύγωσιν ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῆς πλάνης, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος περιέβαλλε τὴν ἀνθρωπότητα. Τότε λοιπὸν μεταμορφοῖ ἑαυτόν, καὶ ἀντὶ νὰ προσπαθῇ, ὅπως ὀδηγήσῃ ἔτι μᾶλλον κατ' εὐθείαν πρὸς τὰς δεισιδαιμονίας καὶ τὸ σκότος, ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι ὀδηγός, ὀδηγῶν πρὸς μεγαλήτερον φῶς·

καίτοι δὲ εἶναι εἰδικώτερον ἄγρυπνος ὥς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ὁπότε διαυγέστερον φῶς ἐπικρατεῖ, δὲν πρέπει ὁμως νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ Σατανᾶς ὑπῆρξεν ἐνεργητικὸς πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ἀπόστολος ἔγραφε τοὺς λόγους τούτους. Ἀποδείξεις δὲ περὶ τούτου ἔχομεν εἰς τὰ διάφορα σύμβολα τῆς πίστεως τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἅτινα εἶναι σημεῖα προσπαθειῶν ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ σκοτούς, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα εἶναι κεκορεσμένα ἐκ ψευδῶν θεωριῶν, ψευδῶν ἐλπίδων ἀπατηλοῦ χαρακτῆρος. Ταῦτα δὲ ἐνῶ ἀξιῶσιν ὅτι εἶναι ἐπιβοηθητικά διὰ τοὺς Χριστιανούς, ἐνῶ διατείνωνται ὅτι τιμῶσι τὸν Θεόν, ἐνῶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἐπεξηγοῦσι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁμως πραγματικαὶ παγίδες, καὶ δελεάσματα, παρεμποδίζοντα τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς Ἀληθείας. Ἡ πλήρης ἀγάπης καὶ ἐλέους θαυμασία πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἡ τόσον λογικὴ ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς, ἀντεστρατεύθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, οὐχὶ μόνον ἀμέσως ἀλλὰ καὶ ἐμμέσως, διὰ τῆς ἐκθέσεως ιδέας τινός ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ἧτις, ἐνώπιον τῆς ἀτελοῦς αὐτῶν κρίσεως, δυνατὸν κατὰ πρῶτον νὰ φανῇ ὅτι εἶναι μεγαλητέρα τις ἐλπίς καὶ προσδοκία, ἐκείνης ἧτις ἐκτίθεται ὑπὸ τῆς Ἀληθείας. Ἡ τάσις ὁμως τῆς πλάνης εἶναι νὰ ἀπομακρύνῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μακρύτερον ἐκ τῆς Ἀληθείας, ἐκ τοῦ Θείου σχεδίου, ἐκ τῆς ἀπλότητος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ καταβυθίζῃ τινὰ εἰς τὴν σύγχισιν τῶν ἰδεῶν, εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ εἰς τὴν ὑποκρισίαν.

Μεταξὺ τῶν παραπλανητικῶν τούτων ἐλπίδων, εἶναι καὶ ἡ ἐλπίς, ὅτι, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκωσι, δὲν εἶναι νεκροί,— ὅτι ὅταν ἀποθνήσκωσιν εἶναι περισσότερον ζῶντες, ἢ ὅσον ἦσαν ἄλλοτε. Ἡ ἐλπίς αὕτη εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, ὅπως παραγκωνίσῃ τὴν Γραφικὴν ἐλπίδα περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἡ μία ἐκ τῶν δύο τούτων ἐλπίδων πρέπει νὰ εἶναι ψευδής. Ὁ Σατανᾶς ἐπέτυχε θαυμασίως ὅπως παρεισάξῃ παρὰ τῷ «Χριστιανικῷ κόσμῳ» τὴν ψευδῇ ταύτην ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ὑποστηρίζει, καὶ ἧτις εὐρίσκεται εἰς ἄμεσον σύρραξιν πρὸς τὰς διδασκαλίας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν· διότι ἐάν τις δὲν εἶναι νεκρὸς τότε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ «ἀνάστασις νεκρῶν».

Ἐτέρα τις ἐκ τῶν ψευδῶν τούτων ἐλπίδων, εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς σχετικῶς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀνταμιοβῆς τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου. Ὁ Σατανᾶς ἐξ ἱσοῦ ἐπέτυχεν εἰς τὸ νὰ παραπλανήσῃ τὴν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι, ἀντὶ νὰ ἀναμένη καὶ νὰ προσδοκᾷ ἀνάστασιν νεκρῶν, ἀντὶ νὰ ἐλπίξῃ, ὅπως συμμετάσχῃ εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν, ὥς τοῦ χρόνου διὰ τὴν λῆψιν τοῦ βραβείου, πρέπει νὰ πιστεύωσι καὶ νὰ

ἐλπίζωσιν, ὅτι οἱ νεκροί (δὲν εἶναι νεκροί, ἀλλὰ) εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀμοιβὴν αὐτῶν διὰ τῆς πύλης τοῦ θανάτου, ἀντὶ διὰ τῆς πύλης τῆς ἀναστάσεως, ὡς τοῦτο ἐκτίθεται ἐν ταῖς Γραφαῖς. Αἱ ψευδεῖς αὗται ἐλπίδες, καθὼς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ψευδῆ πράγματα, εἶναι ἐπιζήμιοι, ὅσονδήποτε εὐχάριστοι καὶ ἐὰν φαίνωνται πρὸς στιγμήν. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέον νὰ εἶναι ὁ ὁδηγὸς ἡμῶν, ὅστις διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι αἱ ἐλπίδες ἡμῶν σχετικῶς πρὸς τὴν μέλλουσαν εὐλογίαν, χαράν, κλπ., πάντα ταῦτα ἔγκαινται εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν.

Αἱ ψευδεῖς αὗται προσδοκίαι τοῦ παρελθόντος, ὅτι ἡ στιγμή τοῦ θανάτου, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ στιγμή τῆς οὐρανίου δόξης, (ὅπερ ἀντιβαίνει οὐχὶ μόνον πρὸς πάντα τὰ γεγονότα, καὶ τὰς συνθήκας, αἵτινες εἶναι εὐαπόδεικτοι εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἀλλὰ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς πλείστας ὅσας Γραφικὰς μαρτυρίας, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν, — ἥτις ἀναμένει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς, τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν), ἀπέβησαν λίαν ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καθότι ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἐλπίδος, ἣν οὗτος ἐμπεριέχει, καὶ ἥτις ἐλπίς, εὐρίσκεται ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ὑγιεστέραν λογικὴν, καὶ πρὸς πάντα τὰ γεγονότα, ἅτινα βλέπομεν περὶ ἡμῶν.

Δυνατὸν νὰ ὑποβληθῇ ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἐλπίς αὕτη περὶ στιγμιαίας μεταλλαγῆς εἰς τὰς οὐρανίους συνθήκας κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου εἶναι διὰ τὰ τελευταῖα μέλη τῆς νέας κτίσεως, ἡ μόνη ἐλπίς ἡ συνηγοροῦσα ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἔχομεν λόγον, ὅπως ὑποστηρίζομεν τὴν τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ἥτις δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσήγετο πρὸ τοῦ 1878, ὁπόθεν ἡμεῖς ἀξιοῦμεν, ὅτι ἤρξατο χρονολογουμένη ἡ μεγάλη αὕτη εὐρύτης τῆς ἐλπίδος τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀναβλάστησις αὕτη τῶν ἐλπίδων τῆς νέας κτίσεως κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τοῦ θερισμοῦ, εὐρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς Γραφάς. Ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι, ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος δὲν μετελλάγησαν κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου αὐτῶν, ἀλλ' ὑποστηρίζοντες μετὰ τῶν Γραφῶν, ὅτι ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ Ἰησοῦ, ὑποστηρίζομεν ἐπίσης μετὰ τῆς αὐτῆς ἐξουσίας, ὅτι ἡ ἐλπίς αὐτῶν εἶναι εἰς τὴν ἔγερσιν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ ἤρχετο εἰς αὐτοὺς ἐν τῇ νύκτι ἡμέρα, τῇ Χιλιετῇ ἡμέρα. Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, ὠκοδομημένη ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἶναι ὅτι εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὴν αὐγὴν τῆς νέας ἡμέρας ταύτης· ὅτι ὁ Ἐμμανουὴλ εἶναι ἤδη παρὼν, ἐγκαθιδρύων τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, ὅτι τὸ πρῶτον μέρος εἶναι ἡ μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ διαπραγματεύσεις, καθὼς οὗτος ἰδιαιτέρως ὑπέδειξε τοῦτο ἐν ταῖς παραβολαῖς αὐτοῦ, αἵτινες ἀπεικονίζουν

τὸ ἔργον, ὅπερ θὰ ἐκπληρωθῇ κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν Βασιλείαν τῆς γῆς. Αἱ παραβολαὶ διακηρύττουσιν, ὅτι θὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ δούλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύθη τὰ τάλαντα καὶ τὰς μνᾶς, καὶ ὅτι θὰ ζητήσῃ λογοδοσίαν παρὰ τούτων, πρὶν ἢ λογαριασθῇ μετὰ τοῦ κόσμου. — Λουκ. ιθ' 15. Ματθ. κε' 14.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἄρχεται πρῶτον ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐκκλησίας τῆς νέας κτίσεως. Καὶ καθὼς ἡδη ὑπεδείξαμεν (Τόμος Β' κεφ. Ζ') τὸ ἔτος 1878 μ. Χ. ἐσημείωσε τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν οἱ «νεκροὶ ἐν Χριστῷ» ἔπρεπε νὰ ἀναστηθῶσι «πρῶτον». Ἐπομένως τοῦτο εἶναι ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς Γραφάς, ἐν πιστεύωμεν ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ πιστοὶ ἅγιοι τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, μέχρι τῆς ἰδίας ἡμῶν ἡμέρας, ἔχουσιν ἡδη ἐνδοξασθῇ καὶ κατέχουσιν ἡδη τὰ ἐνδοξα πνευματικὰ σώματα, ἅτινα ὑπεσχέθησαν εἰς αὐτούς, ἀλλ' ἐπειδὴ «μετηλλάγησαν» καὶ ἐγένοντο ὅμοιοι πρὸς τὸν Διδάσκολον, καὶ συνεπῶς, πνευματικαὶ ὑποστάσεις, διὰ τοῦτο ἀποκρύπτονται ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ὁράσεως, πέραν τοῦ καταπετάσματος. Ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Γραφῶν τεθεμελιωμένην ἐλπίδα εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς διδάσκομεν, ὅτι ἕκαστον μέλος τῆς νέας κτίσεως, εὐρισκόμενον εἰσέτι ἐν σαρκί, δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἡδη νὰ «κοιμηθῇ», καὶ νὰ ἀναμῆνῃ διὰ τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Βασιλείας, διότι ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλεία εἶναι ἡδη ἐνταῦθα, τὸ ζωοπάροχον ἔργον τῆς νέας οἰκονομίας ἤρξατο ἡδη, τὸ πλεῖστον ἡδη μέρος τῆς νέας κτίσεως ἔχει ἡδη δοξασθῇ, τὰ δὲ ζῶντα μέλη, ἀπλῶς λαμβάνουσι τὴν συμπλήρωσιν τῆς στυλβώσεως προπαρασκευῆς, καὶ τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν, ὅπως ἐτοιμασθῶσιν, ἵνα λάβωσι μέρος εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, — «ἵνα ἁραγῶσιν» ἢ μεταλλαγῶσιν» ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, — ὅπως, κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου τῆς σαρκὸς, περιενδυθῶσι τὸν νέον οἶκον, τὸ πνευματικὸν σῶμα. — Β' Κορινθ. ε' 1. Α' Θεσσαλ. δ' 17.

Ἐξετάζοντες ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο, δεόν νὰ ἐνθυμώμεθα, οὐχὶ μόνον τὰς εἰδικὰς ταύτας ἐλπίδας τοῦ καιροῦ τούτου «τοῦ θερισμοῦ», ἀλλὰ καὶ συνοπτικῶς πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὁποῖαι ὑπῆρξαν αἱ ἐλπίδες πάντων τῶν ἀδελφῶν, πάντων τῶν μελῶν τῆς νέας κτίσεως, — τὰς ἐλπίδας, τὰς προτεινομένας ἡμῖν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Ὡς ἐπιτρέψωμεν λοιπὸν εἰς τὸν θεόπνευστον λόγον ὅπως διακηρύξῃ τὰς ἐλπίδας ταύτας, καὶ τότε ὥς κατανοήσωμεν τὸ γεγονός, ὅτι αὗται μεγάλως διαφέρουσιν ἀπὸ τὰς ἐλπίδας τὰς γενικῶς διακρατούμενας ὑπὸ τοῦ καλουμένου Χριστιανικοῦ κόσμου, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν συμφωνοῦμεν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ «Χριστιανικὸς κόσμος» εἰς τὰ σύμβολα τῆς πίστεώς του, ἀναπτύσσει πίστιν τινά ἢ εὐπιστίαν εἰς τὴν δευτέραν ἔλευ-

σιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι μόνον προφορικαὶ ἐκφράσεις, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ διακρατήσῃ σχέσιν τινὰ πρὸς τὰς Γραφάς. Ταῦτα δὲ δέν εἶναι ἐλπίδες τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, — τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας· ἀλλὰ μᾶλλον τὸ **φοβετρον** αὐτῆς. Οὗτοι φοβοῦνται τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, μᾶλλον ἢ ἐλπίζουν δι' αὐτήν· φοβοῦνται τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, μᾶλλον ἢ ἐλπίζουν δι' αὐτήν, διότι παρεπλανήθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Σατανᾶ, ὥστε νὰ παρεξηγήσωσι τὸν Θεῖον χαρακτῆρα καὶ σχέδιον, καὶ γενικῶς πιστεύουσιν, ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ σημαίνει τὸ τέλος τῆς ἐλπίδος, τὸ τέλος τῆς δοκιμασίας, τὸ τέλος τοῦ ἔλεους· ἀντὶ νὰ γνωρίζωσι, καθὼς αἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν, ὅτι αὕτη εἶναι πραγματικῶς ἡ ἑναρξίς τῆς μεγάλης εὐλογίας πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς, ἣν ὁ Θεὸς πρὸ μακροῦ ὑπεσχέθη, καὶ ἐπὶ 4000 ἔτη προπαρεσκεύαζεν.

Καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐπίσης, προσβλέπουσι μετὰ φόβου, διότι αἱ ψευδεῖς διδασκαλίαι ἤγαγον αὐτοὺς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ πνεῦμα, ἡ ἡ πνοή τῆς ζωῆς, ἔχει συνειδητότητα ἀνευ σώματος, καὶ ὅτι τὸ σῶμα, εἶναι εἶδος τι φυλακῆς, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ πνεύματα ἀγάλλονται νὰ ἐλευθερωθῶσιν, — ἡ ἐπάνοδος τῶν ὁποίων θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς εἶδος τιμωρίας. Τοιοῦτοτρόπως αἱ παραδόσεις τῶν ἀνθρώπων κατέστησαν ἄκυρον τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ μεγάλου Σατανᾶ, τοῦ θεοῦ τοῦ κόσμου τούτου, ὅστις ἀποτυφλοῖ ἤδη τόσον πολλούς. Ἀλλ' ἅς ἀποβλέψωμεν ἤδη εἰς τὴν Γραφικὴν μαρτυρίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ ἵς ἴδωμεν πόσον σαφῶς καὶ καθαρῶς ὑποδεικνύει εἰς ἐκάστην περίπτωσιν τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀνάστασιν, ὡς οὖσαν πρῶτον, τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκκλησίας, τῆς νέας κτίσεως, καὶ δεύτερον, ὡς οὖσαν τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου.

«Ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίζατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ.» — Α' Πέτρ. α' 13.

«Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες, καὶ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν (ἀπελευθέρωσιν) τοῦ σώματος ἡμῶν, (τῆς ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ), Τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν, (δὲν ἐσώθημεν πραγματικῶς ἀκόμη, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον, ὑπὸ προκαταβολικὴν ἔννοιαν).» — Ρωμ. η' 23.

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς, εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον, καὶ ἀμίαντον, καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ

πίστεως εἰς σωτηρίαν ἐτοίμην, ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ. Ἐν ᾧ (ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλπίδι) ἀγαλλιᾶσθε ὀλίγον ἄρτι, εἰ δέον ἐστί, λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς ἵνα τὸ δοκίμιον ἡμῶν τῆς πίστεως, πολὺν τεμώτερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὗρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ». — Α' Πέτρ. α' 3-7.

«Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσῃ μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτής, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» — Β' Τιμ. δ' 8.

«Οὐκ ἐπαισχύνομαι, οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι, ὅτι δυνατός ἐστί τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν». — Β' Τιμ. α' 12.

«Ἵνα δικαίως, εὐσεβῶς καὶ σωφρόνως ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν». — Τίτος 6' 12-14.

«Ὁμολογῶ δὲ (ἐγὼ ὁ Παῦλος) τοῦτο σοι (ᾧ Φῆλιξ), ὅτι κατὰ τὴν ὁδόν, ἣν λέγουσιν αἴρεσιν, οὕτω λατρεύω τῷ πατρὶ Ὁ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον, καὶ τοῖς ἐν τοῖς προφῆταις γεγραμμένοις, ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεόν, ἣν καὶ αὐτοὶ προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν». — Πράξ. κδ' 14,15.

«Ἀπεθάνετε, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ. Ὅταν δὲ ὁ Χριστὸς φανερωθῇ ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ». — Κολασ. γ' 3,4.

«Περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν, ἐγὼ κρίνομαι σήμερον». — Πράξ. κγ' 6.

«Ἐλεπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται, καὶ πᾶς ὁ ζῶν (τότε) καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα» — Ἰωάννου ια' 25,26.

«Ἐρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται, οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς [τὴν Πρώτην ἀνάστασιν] οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες [ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ διαγωγὴ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ δὲν θὰ τύχῃ τῆς Θείας ἐπιδοκιμασίας, ὥς ἀξία πρὸς αἰώνιον ζωὴν] εἰς ἀνάστασιν κρίσεως, [εἰς τὴν βαθμιαίαν ἀνάστασιν ὑπὸ τὰς διαπαιδαγωγήσεις καὶ τὰς ἀμοιβὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος]. (Ἰδέ ΙΖ' κεφ. τοῦ ΣΤ' Τόμου). — Ἰωάν. ε' 28,29.

«Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ». — Ματθ. ιστ' 27.

«Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου, πολλαὶ μοναὶ εἰσὶν, εἰ δὲ μή,

εἶπον ἂν ὑμῖν· Πορεύομαι ἐτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι, καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς ᾗτε». — Ἰωάν. ιδ' 2,3.

«Ἰδοὺ ἔρχομαι ταχὺ καὶ ὁ μισθὸς μου μετ' ἐμοῦ». — Ἀποκάλυψις κβ' 12.

«Ἰδοὺ ἡ σωτηρία σου ἔρχεται, ἰδοὺ ἡ ἀμοιβὴ αὐτοῦ εἶναι μετ' αὐτοῦ». — Ἡσαΐας ξβ' 11.

«Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί, ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου .....στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἥγγικεν». — Ἰάκ. ε' 7,8.

«Εἶπατε πρὸς τοὺς πεθομημένους τὴν καρδίαν, Ἰσχύσατε, μὴ φοβεῖσθε, ἰδοὺ ὁ Θεὸς σας θέλει ἔλθῃ μετ' ἐκδικήσεως, μετὰ τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς θέλει ἔλθῃ, καὶ θέλει σᾶς σῶσῃ. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τυφλῶν θέλουσιν ἀνοιχθῇ, καὶ τὰ ὦτα τῶν κωφῶν θέλουσιν ἀκούσῃ.....διότι ἐν τῇ ἐρήμῳ θέλουσιν ἀναβλύσῃ ὕδατα, καὶ ρεύματα ἐν τῇ ἐρημίᾳ». Ἡσα. λε' 4-6.

«Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ θέλει διασωθῇ ὁ λαὸς σου, πᾶς ὅστις εὐρεθῇ γεγραμμένος ἐν τῷ βιβλίῳ [τῆς ζωῆς]. Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν κοιμωμένων ἐν τῷ χώματι τῆς γῆς, θέλουσιν ἐγερθῇ, οἱ μὲν εἰς αἰώνιον ζωὴν [τὴν Πρώτην ἀνάστασιν], οἱ δὲ εἰς ὄνειδισμὸν καὶ κατασχύνην αἰώνιον [εἰς ἀτιμίαν, — ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀπολυτρωθῶσι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἀποκαταστάσεως, αἵτινες θὰ τεθῶσι τότε εἰς πρᾶξιν], καὶ οἱ συνετοὶ [τὸ μικρὸν ποίμνιον, αἱ φρόνιμοι παρθένοι] θέλουσιν ἐκλάμψῃ, ὥς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος [ὥς ὁ ἥλιος, — Ματθαίου ιγ' 43], καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες πολλοὺς εἰς δικαιοσύνην, ὥς οἱ ἀστέρες, [φωστῆρες] εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.....Ἀλλὰ σὺ ὕπαγε τὴν ὁδόν σου, ἕως τοῦ τέλους [μέχρι τοῦ «θερισμοῦ», ἢ ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος]· διότι θέλεις ἀναπανθῇ, καὶ θέλεις σταθῇ ἐν τῷ κλήρῳ σου, εἰς τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν». — Δαν. ιβ' 1-3,13. — Τόμος Γ' σελ. 87.

«Βιβλίον ἐνθυμήσεως ἐγγράφη ἐνώπιον αὐτοῦ [τοῦ Ἰεχωβά] περὶ τῶν φοβουμένων τὸν Κύριον, καὶ τῶν εὐλαβουμένων τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ θέλουσιν εἰσθαι ἐμοῦ λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν ἐτοιμάσω τὰ πολύτιμά μου». — Μαλαχίας γ' 16,17.

Αἱ διαστρεβλωμέναι θεωρίαι καὶ αἱ φαντασιώδεις ἐπινοήσεις καὶ ἰδέαι προῆλθον κυρίως ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων φιλοσόφων, οἵτινες δὲν εἶχον τὴν καθοδηγίαν τῆς λυχνίας τοῦ Θείου Λόγου, καὶ οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον διέστρεψαν τὴν κρίσιν πολλῶν ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀγίων τοῦ Κυρίου, ὥστε τὰ ἄνωθι παραταθέντα ἐδάφια, ὥς καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἀκόμη σαφεῖς διακηρύξεις, σχετικῶς πρὸς τὰς ἀληθεῖς ἐλπίδας τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, νὰ φαίνωνται ἀρνητικάί, καὶ νὰ ἀπογυμνῶνται ἐκ τῆς ἰσχύος, ὠραιότητος, καὶ δυνά-

μεως αὐτῶν, ὑπὸ ἄλλων Γραφικῶν χωρίων, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον εἰκονικῶν, ἅτινα ἐπὶ τοσοῦτον παραμορφοῦνται ἐκ τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν θέσεως καὶ σημασίας, ὥστε νὰ ἀντιφάσκωσι πρὸς τὰς σαφεῖς καὶ ἀπλᾶς ταύτας διακηρύξεις. Δέον νὰ ἐξετάσωμεν ταῦτα κατὰ τάξιν, ὅπως ἡ ὁδὸς τῆς πίστεως, καὶ ἐλπίδος, καὶ ὑπακοῆς, κατασταθῇ σαφῆς καὶ καθαρά ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας ἡμῶν.

Θὰ προχωρήσωμεν λοιπὸν σημειοῦντες καὶ διαφοροὺς ἄλλας εὐλογίας, αἵτινες θὰ συμβάλωσι πρὸς τὰς ἐλπίδας ἡμῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρούσης ζωῆς, ὡς ἀποτελοῦσαι μέρος τῶν πρώτων καρπῶν τῆς κληρονομίας ἡμῶν.

## Ο ΛΗΣΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ.

«Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ, Μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Καὶ [ὁ Ἰησοῦς] εἶπεν αὐτῷ [τῷ μετανοοῦντι ληστῇ] Ἀμὴν λέγω σοι σήμερον, ἔσῃ μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ». — Λουκ. κγ' 42, 43.

Ἐκεῖνοι οἵτινες νομίζουνσιν, ὅτι σωτηρία σημαίνει, ἀποφυγὴν ἐκ τῶν αἰωνίων βασάνων, καὶ καταφυγὴν εἰς παράδεισον τέρψεων, καὶ ἀπολαύσεων, ἐξαρτώμενον μόνον ἐκ τυχαίων περιστάσεων εὐνοίας, ἔχουσι τὴν ἰδέαν ὅτι διαβλέπουσιν ἐν τῇ ἀφηγήσει ταύτῃ, ἐκτιθέμενον παραδειγματικῶς τὸ δόγμα τῆς ἐκλογῆς — ὅτι δηλαδή ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν παρηγορητικῶν λόγων τοῦ ἐνὸς τῶν ληστῶν, ἐξέλεξεν αὐτόν ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐξ ἰσοῦ ἐξέλεξε τὸν ἕτερον ἐξ αὐτῶν, ὅπως βασανίζεται καθ' ἅπασαν τὴν αἰωνιότητα, ἀσπλάγχχνως καὶ ἀνελεημόνως. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν ὁ Θεὸς ἔκαμνε τὴν σωτηρίαν ὡς εἶδος λαχείου, ὡς τυχαῖον πρᾶγμα, ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἐπίστευον τὸ τοιοῦτον, θὰ εἶχον ὀλίγα μόνον νὰ εἴπωσι κατὰ τῶν λαχείων τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ὀλιγώτερα ἀκόμη κατὰ τῶν κοσμικῶν τοιούτων.

Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτως. Τὸ Γραφικὸν τοῦτο χωρίον παρεξηγήθη, μεγάλως. Ἵνα κατανοήσωμεν τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ σπουδαιότητα, ἅς μελετήσωμεν τὰ περιστοιχοῦντα αὐτὸ χωρία, καὶ τὰ ἄλλα ἅτινα ἔχουσι σχέσιν πρὸς αὐτό.

Ὁ Κύριος πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχε καταδικασθῇ, καὶ ἤδη ἐξετελείτο ἡ θανατικὴ ἀπόφασις, ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ προδοσίας κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Καίσαρος, καθότι ἔλεγεν, ὅτι ἦτο Βασιλεὺς· αἱ τοὶ ἡξίου ὅτι ἡ Βασιλεία αὐτοῦ δὲν ἦτο «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Ἀνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, γεγραμμένη εἰς τρεῖς γλῶσσας, εὗρίσκετο ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖτο. «ΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ». Ὅσοι περιεστοίχουν Αὐτόν ἐγνώριζον περὶ τῶν

ἀξιώσεών Του, καὶ ἐχλεύαζον Αὐτόν, ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς τῶν ληστών, ὅστις εἶχε σταυρωθῇ παραπλεύρως. Ἀναμφιβόλως οὗτος εἶχεν ἀκούσῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ περὶ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἔργων καὶ ἔλεγεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι παράδοξος ἄνθρωπος καὶ θαυμάσιος. Τίς δύναται νὰ γνωρίζῃ, ἐὰν εἰς τὰς ἀξιώσεις του ὑπάρχῃ βάσις τις πρὸς πίστιν; Οὗτος βεβαίως ἤν πλησίον τοῦ Θεοῦ. Θὰ τῷ ὁμιλήσω συμπαθητικῶς. Τοῦτο δὲν θὰ φέρῃ οὐδεμίαν ζημίαν. Ἐπετίμησε λοιπὸν τὸν σύντροφον αὐτοῦ, ὑπενθυμίσας εἰς αὐτὸν τὴν ἀθωότητα τοῦ Κυρίου· κατόπιν δὲ, ἔλαβε χώραν ἢ ἄνωθεν παρατεθεῖσα συνομιλία.

Δὲν δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὁ ληστής ἐκεῖνος εἶχεν ἀκριβεῖς, ἢ ὀριστικὰς πληροφορίας, καὶ ιδέας περὶ τοῦ Ἰησοῦ, — οὐδὲν ἄλλο εἶχεν, εἰμὴ ἀπλοῦν τι αἶσθημα, ὅτι ἀφ' οὐ μετ' ὀλίγον θὰ ἀπέθνησκεν, ἐν ἄχυρον ἐλπίδος ἦτο καλλίτερον τοῦ μηδενός. Ἐὰν θὰ ἀπεδίδομεν εἰς τὸν ληστήν περισσότερα ἐκείνων ἅτινα τῷ ἀπεδώσαμεν, θὰ ἦτο ὡς ἐὰν ἐθέτομεν αὐτὸν ὑπεράνω πάντων τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν πίστιν, οἵτινες κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἔφυγον πεπτοημένοι, καὶ οἵτινες τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἔλεγον· «Ἡμεῖς [εἶχομεν ἐλπίσιν] ἠλπίζομεν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ». Λουκ κδ' 11.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀμφιβάλλωμεν ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ αἰτήματός του. Οὗτος ἠγνόει, ὅτι ὅταν ὁ Ἰησοῦς θὰ ἀνελάμβανε τὴν δύναμιν τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, ἐπεθύμει νὰ τύχῃ εὐνοίας τινός καὶ μερίμνης. Ἦδη παρατηρήσατε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Δὲν εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε Βασιλείαν, ἀλλὰ τοῦναντίον, ὑπέδειξε διὰ τῆς ἀπαντήσεως αὐτοῦ, ὅτι τὸ αἶτημα τοῦ ληστοῦ ἦτο κατάλληλον καὶ ἀρμόδιον. Ἡ λέξις «Ἀμήν» σημαίνει, «Ἄς γείνη οὕτως,» ἢ τὸ «αἶτημά σου ἔγεινεν», «παρεσχέθη». «Σοὶ λέγω σήμερον, [τὴν σκοτεινὴν ταύτην ἡμέραν, ὁπότε φαινομαίως ἐὰν νὰ ἦμην εἰς ἀπατεών, καὶ ἀποθνήσκω, ὡς ἐγκληματίας] ὅτι θὰ εἶσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ». Ἡ οὐσία τῆς ὑποσχέσεως ταύτης εἶναι ὅτι, ὅταν ὁ Κύριος θὰ ἰδρῶσῃ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, θὰ ὑπάρχῃ παράδεισός τις, ὁ δὲ Κύριος θὰ ἐνθυμηθῇ τὸν ληστήν, ὅστις θὰ εἶναι ἐν αὐτῷ. Παρατηρήσατε, ὅτι μετηλλάξαμεν τὸ κόμμα, καὶ ἐθέσαμεν αὐτὸ ἀντὶ πρὸ τῆς λέξεως «σήμερον», μετὰ αὐτήν.

Τοῦτο δὲ καθιστᾷ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν τελείως σαφεῖς, καὶ λογικούς. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἔλεγε περισσότερα εἰς αὐτόν, ὅτι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον θὰ εἶχε τὸ προνόμιον νὰ εἶναι εἰς τὸν Παράδεισον, ἦτο, ὅτι τὸ ἀντίλυτρον αὐτοῦ θὰ ἐπληρόνετο τότε καὶ ἐκεῖ. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν περαιτέρω, ὅτι ἀπέθνησκεν, καὶ ἔδιδεν ἀντίλυτρον καὶ διὰ τὸν ἕτερον ληστήν ἐπίσης, ὡς καὶ

δι' ὁλόκληρον τὸ λαιδοροῦν καὶ χλευάζον πλῆθος τὸ ὁποῖον ἦτο ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ τὰ ἤδη τεθαμμένα ἑκατομμύρια, καὶ τὰ ἀγέννητα εἰσέτι ἑκατομμύρια. Γνωρίζομεν δὲ τοῦτο, διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ «Ίησοῦς Χριστός, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐγεύθη θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου», «ἔδωσεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων», ἵνα πάντες ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ, δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς Ἑδεμικὰς συνθήκας, αἵτινες ἀπηλλοτριώθησαν ἕνεκεν τῆς ἁμαρτίας τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, καὶ ἐξηγοράσθησαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς δικαίας θυσίας τοῦ Χριστοῦ. — Ἑβρ. 6' 9. Α' Τιμ. 6' 5, 6. Πράξ. γ' 19.

Ὡς ἤδη ὑπεδείχθη, ὁ κῆπος τῆς Ἑδέμ, δὲν ἦτο εἰμὴ ἀπλῆ τις ἐξεικόνισις, τοῦ τὶ θὰ εἶναι ἡ γῆ, ὁπότεν τελείως ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς, — θὰ τελειοποιηθῇ, καὶ θὰ καλλωπισθῇ. Ἡ λέξις «παράδεισος» εἶναι Ἀραβικῆς προελεύσεως, καὶ σημαίνει **κῆπον**. Οἱ Ἑβδομήκοντα μεταφράζουσι τὸ χωρίον τῆς Γενέσεως 6' 8, ὡς ἐξῆς: «Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἑδέμ». Ὅταν ὁ Χριστὸς θὰ ἔχη ἰδρύσῃ τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ, καὶ θὰ περιδεσμεύσῃ τὸ κακόν, κλπ., ἡ γῆ αὕτη θὰ γείνη βαθμιαίως παράδεισος, καὶ οἱ δύο λησται, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι, οἵτινες εὗρισκοντο εἰς τὰ μνήματα αὐτῶν θὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτόν, τότε δέ, ὑπακούοντες εἰς τοὺς νόμους αὐτοῦ, θὰ δύνωνται νὰ ζῶσιν ἐν αὐτῷ, καὶ νὰ τὸν ἀπολαμβάνωσιν αἰωνίως. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅμως, ὅτι οἱ εὐγενεῖς λόγοι, οἱ λαληθέντες κατὰ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ὥραν πρὸς τὸν πάσχοντα Σωτῆρα, δὲν θὰ ἀπολέσωσι τὴν εἰδικὴν καὶ κατάλληλον ἀμοιβὴν αὐτῶν, τόσον ὅσον καὶ τὸ δῶρον τοῦ ποτηρίου τοῦ ὕδατος, ἢ ἄλλην τινὰ μικρὰν φιλοφροσύνην, ἀποδοθεῖσαν πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Βασιλεὺς οὗτος «δὲν αἰσχύνεται νὰ ἀποκαλῇ ἁ δ ε λ φ ο ὺ ς Αὐτοῦ» — Ματθαίου ι' 42.

Εἰς τὰς Γραφάς, ὁ παράδεισος χρησιμοποιεῖται, ὅπως ἐξεικονίσῃ τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν εὗρίσκετο ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Δημιουργὸν αὐτοῦ, προτοῦ ἢ ἀρᾶ, καὶ τὸ θανάσιμον πλήγμα τῆς ἁμαρτίας εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Παράδεισος ἐκεῖνος ἀπολεσθεὶς ὡς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, θὰ ἀποκατασταθῇ, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσίν του· ὁλόκληρος δὲ ἡ κτίσις κατὰ τὸν μᾶλλον καὶ ἥττον ἀόριστον τρόπον ἀνέμενε καὶ ἀναμένει καὶ ἐλπίζει διὰ τὸν Χρυσοῦν αἰῶνα, ὅπως οὗτος εἰσαχθῇ τοιουτοτρόπως. Αἱ Γραφαὶ λέγουσιν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἡ Παραδείσιος κατάστασις ἀπελυτρώθη διὰ τὸν ἀνθρώπον, ὑπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, καὶ ὅτι ὡς συνέπεια τούτου, μέρος τοῦ ἐνδόξου ἔργου τῆς ἀποκαταστάσεως θέλει εἶσθαι, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὸν Παράδεισον, — «τὸ ἀπολλόξ» — τὴν ἀγορασθεῖσαν περιποίησιν. — Ματθ. ιη' 11. Ἐφεσ. α' 14. Ἀποκ. 6' 7.

‘Ἄλλ’ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ μεταβάλλωμεν τὴν θέσιν τοῦ κόμματος; Βεβαίως· ἡ στίξις τῆς Γραφῆς δὲν εἶναι Θεόπνευστος. Οἱ συγγραφεῖς τῆς Γραφῆς δὲν μετεχειρίζοντο σ τ ι γ μ á ς. Ἡ στίξις ἐφευρέθη πρὸ 400 περίπου ἐτῶν. Εἶναι ἀπλῶς νεώτεραι εὐκολίαι, καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιῶνται οὕτως ὥστε νὰ ἐξάγεται νόημα, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς πάντα τὰ ἄλλα Γραφικὰ χωρία.

Περιπτώσεις τοιαύτης χρήσεως τῆς λέξεως «σήμερον» εἰς τὴν νεωτέραν φιλολογίαν εἶναι ἀρκετὰ συνήθεις· εἰς δὲ τὰς Γραφάς ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ ἀκόλουθα,

«Ὅθεν ἐγὼ προστάζω σε τὸ πρᾶγμα τοῦτο **σήμερον**» — Δευτερονόμιον ιε’ 15.

«Ἴδου ἐγὼ ἔθεσα ἐνώπιόν σου **σήμερον** τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸν θάνατον καὶ τὸ κακόν». — Δευτ. λ’ 15.

«Ἐγὼ προστάζω εἰς σέ **σήμερον** νὰ ἀγαπᾷς Κύριον τὸν Θεόν σου». — Δευτερ. λ’ 16.

«Ἡθέλον εὐχεσθαι πρὸς τὸν Θεόν, οὐχὶ μόνον σύ, ἀλλὰ πάντες οἱ **σήμερον** ἀκούοντές με, νὰ γείνωσι παρ’ ὀλίγον καὶ παρὰ πολὺ τοιοῦτοι, ὅποῖος καὶ ἐγὼ εἰμαι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων». — Πράξεις κστ’ 29.

Οὐχὶ δὲ μόνον ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου τούτου ἀπαιτεῖ τὴν μεταφορὰν τῆς στίξεως, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς τὰ ὑπόλοιπα Γραφικὰ χωρία, ἀρμονία αὐτοῦ, ὁμοίως ἀπαιτεῖ τοῦτο, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ λογικὴ ἢ βάσιμος ἀντίρρησης κατὰ τούτου. Τὸ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν μετέβη εἰς τὸν Παράδεισον ἀμέσως, θὰ ἦτο ὡς ἐὰν νὰ ὑπεθέτομεν ἀπιθανότητα, διότι ὁ Παράδεισος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐγκαθιδρυθῆ καὶ πάλιν. Ἐξ ἄλλου, σαφῶς ἐκτίθεται ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἐτάφη εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἢ ἡ ὑπαρξίς, κατήλθεν εἰς τὸν Σιεόλ, τὸν Ἀδην, τὴν ἀφάνειαν, καὶ ὅτι ἦτο νεκρὸς, καὶ οὐχὶ ζῶν ἐν τῷ παραδείσῳ, ἢ ἄλλαχοῦ, κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα. Αἱ Γραφαὶ σαφῶς διαβεβαιοῦσιν ἡμᾶς, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν κατήλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἐκ τοῦ παραδείσου κατὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, ἀλλ’ ὅτι «ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς». (Λουκ. κδ’ 46). Καὶ πάλιν εἶπεν εἰς τὴν Μαρτίαν· «Οὐπω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπέ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν». — Ἰωάν. κ’ 17.

## Η ΕΝΘΕΡΜΟΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ.

«Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, [εἶναι νὰ ζῶ διὰ τὸν] Χριστός, καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος. Εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκί, τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί αἰρήσομαι, οὐ γνωρίζω. Συνέχομαι δὲ ἐκ τῶν δύο, (τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι, πολ-

λῶ γὰρ μᾶλλον κρεῖσσον). Τὸ δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ σαρκί, ἀναγκαιότερον δι' ὑμᾶς» — Φιλιπ. α' 21—24.

Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ κυρία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἄνωθεν χωρίου ὅπερ περιέχεται εἰς τὴν κοινὴν Ἀγγλικὴν μετάφρασιν, εἶναι ἡ ἀντικατάστασις τῆς λέξεως «ἀναλῦσαι» διὰ τῆς λέξεως «ἀναχωρῆσαι». Πρὸς δικαιολόγησιν δὲ τῆς λέξεως «ἀναλῦσαι» ὁ μεταφραστὴς εἰς τινα ὑποσημείωσιν, λέγει:—

«Ἀφ' οὗ ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐνθέρμως ἐπεζητεῖ ὁ Παῦλος, ἦτο τὸ ἀναλῦσαι, ἢ ἡ ἐπάνοδος, ἔπεται ὅτι δὲν ἦτο θάνατος, ἢ ἡ διὰ-λυσις, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς λέξεως ἀναχωρήσω ἐν τῇ κοινῇ μεταφράσει. Διότι ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ἀδιάφορον, ποῖον ἐκ τῶν δύο — τὴν ζῶν ἢ τὸν θάνατον — νὰ ἐξέλεγεν· ἀλλ' ἐπόθει ἀνυπομόνως τὸ ἀναλῦσαι, ὅπερ ἦτο τρίτον τι πρᾶγμα, καὶ μεγάλως προὔτιμα τοῦτο ἢ ἐν ἐκ τῶν δύο ἄλλων ἅτινα ὑπηνίχθη. Ἡ λέξις ἀναλῦσαι, ἀναφέρεται εἰς Λουκᾶ 16' 36, καὶ μεταφράζεται ἐπιστρέφω, — «Καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις, προσεχομένοις τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει, κλπ., θὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ Ἰησοῦς εἶχε διδάξῃ τοὺς μαθητάς αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο καὶ πάλιν, ἢ θὰ ἐπέστρεφεν (Ἰωάν. 14' 3, 18). Οὕτως ἐπίσης καὶ οἱ ἄγγελοι εἶπον εἰς αὐτοὺς, κατὰ τὴν ἀνάληψίν του. (Πράξ. α' 11). Ὁ Παῦλος ἐπίστευεν τὴν διδασκαλίαν ταύτην, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἀπέβλεπε καὶ προσεδῶκα τὴν τοῦ Σωτῆρος (ἀνάλυσιν) ἐπάνοδον ἐξ οὐρανοῦ, (Φιλιπ. γ' 20. Α' Θεσσαλ. α' 10. δ' 16, 17), ὁπότε θὰ ἦτο πάντοτε «ὄν Κερίω».

Ἡ ἐξέτασις τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως «ἀναλῦσαι», δεικνύει ὅτι αὕτη εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, χρησιμοποιουμένης τῆς λέξεως ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος κατὰ δύο τρόπους — ποτέ μὲν ὡς σημαίνουσιν ἀναχωρήσιν ἄλλοτε δὲ ἐπιστρέφῃν· ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη μόνον δὲς ἀναφέρεται εἰς τὴν καινὴν διαθήκην, ἐνταῦθα καὶ εἰς Λουκ. 16' 36. Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν, καθὼς ἀνωτέρω ὑπεδείξαμεν, μεταφράζεται «ἐπιστροφή», καὶ προφανῶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μεταφρασθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἔννοιαν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ (Φιλιπ. α' 23) περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦμεν, ἡμεῖς διατεινόμεθα ὅτι ἡ λέξις αὕτη δέον νὰ ἐννοηθῇ ὡς σημαίνουσα ἐπιστρέφῃν διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι, καὶ ὅταν ἀκόμη χρησιμοποιῇται, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ἀναχωρήσιν, πρέπει νὰ ὑπεμφαίνῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναχωρήσεως καὶ πάλιν, — δηλαδὴ ἐπιστροφή εἰς τι μέρος, ὅπου ἦτο τις καὶ πρότερον. Ἡ Ἑλληνικὴ πρόθεσις ἀνά εἰς τὸ ἀναλῦσαι, σημαίνει πάλιν. Ἐπομένως ἐὰν ἐξηγηθῇ ἀναχωρήσιν, τότε θὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν σημασίαν τῆς προσθέσεως ἀνά, δηλαδὴ νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν. Τοῦτο δὲ κατέστρεφε ὅλον τὸ ζήτημα τοῦτο, σχετικῶς πρὸς τὸν Παῦ-

λον διότι οὗτος οὐδέποτε ἦτο μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν δόξῃ, καὶ ἐπομένως, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ «ἀναχωρήσῃ πάλιν» διὰ νὰ ἦναι μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ὅταν μεταφράσωμεν τὸ «ἀναλῦσαι» «ἐπιστρέφειν» καὶ ἐφαρμόσωμεν τοῦτο εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν, πᾶσα δυσκολία φαίνεται αἰρομένη.

Ἄς παρατηρήσωμεν τὰς συνθήκας, αἵτινες ἔδωσαν ἀφορμὴν, ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ φράσις αὕτη. Ὁ Ἀπόστολος ἐπὶ τινα χρόνον ἦτο αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐνῶ ἐνίστε ἐτύγχανε καλῆς περιποιήσεως ἐκ μέρους τῶν αὐτοκρατόρων, ἐν τούτοις ὅμως συνεχῶς ἦτο ὑποκείμενος νὰ θανατωθῇ, διὰ μίαν παραμικρὰν ἰδιοτροπίαν. Ἐγγραψε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ διὰ τὸ πλούσιον δῶρον τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ παρὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Φιλίππων, συγχρόνως δέ, ἵνα εἴπῃ εἰς αὐτούς, καὶ περιγράψῃ τελείως τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου, κλπ. καὶ ἵνα ἐνθαρρύνῃ αὐτούς, ὅπως παραμείνωσι πιστοὶ μέχρι τέλους.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι θὰ ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι περὶ τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ πρὸς ἀπελευθέρωσιν, οὗτος λέγει εἰς αὐτούς, ὅτι οἱ ἐχθροί, (παράτηροῦντες τὴν διαιτησίαν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, (Πράξ' κη' 30) ἐκῆρυττον τὸν Χριστιανισμόν, ἐλπίζοντες οὕτω, ὅτι θὰ προσέθετον θλίψεις καὶ ἴσως καὶ θάνατον εἰς τὰ δεσμά του. (Φιλίπ. α' 16-19). Ἀνεγνώριζεν ὅμως τὰς προσευχὰς τῆς ἐκκλησίας ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ προσεδῶκα ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος δίκη αὐτοῦ θὰ ἀπέβαινε πρὸς ἀπελευθέρωσίν του — εἴτε δι' ἀπολύσεως, εἴτε διὰ θανάτου. Εἰτα λέγει αὐτοῖς, ὅτι ὡς πρὸς τὴν **ιδίαν ἐαυτοῦ** προτίμησιν, ἦτο δύσκολον δι' αὐτόν νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ζωῆς (μετὰ τῶν παθημάτων αὐτῆς) καὶ θανάτου «μετὰ τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κόπου». ἀλλ' ἐνῶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο τούτων πιθανῶν πραγμάτων, εἶχεν ὅμως διακαῇ ἐπιθυμίαν, ἔντονον ἐπιθυμίαν διὰ τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον, διὰ τι τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε, καὶ εἶχε διδάξῃ τὴν ἐκκλησίαν ὅτι ἀπεῖχε μακρὰν (Β' Θεσ. 6' 1-8) — δηλαδή διὰ τὴν **ἐπάνοδον** τοῦ Χριστοῦ, καθ' ἣν θὰ ἦτο μετ' αὐτοῦ. Κατόπιν ἀφήνων τὰς ἀπιθανότητας, ἐπιστρέφει εἰς τὰς πιθανότητας, καὶ διαβεβαιοῖ αὐτούς, ὅτι ἔχει πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει ἔργον τι δι' αὐτόν εἰσέτι ὅπως ἐκτελέσῃ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι θὰ ἡλευθερωῦτο. Καίτοι δὲ αἱ Γραφαὶ δὲν παρέχουσιν ἡμῖν πληροφορίας περὶ τούτου, ἡ παράδοσις λέγει, ὅτι ἡλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, καὶ ὅτι διέμεινεν ἐπὶ πέντε ἔτη ἐλεύθερος, καθ' ἃ ὑπηρέτει, πρὶν ἢ συλληφθῇ καὶ πάλιν καὶ φονευθῇ.

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ἐνταῦθα, ὅτι καὶ ἕτεραι λέξεις ἐπανειλημένως χρησιμοποιοῦνται ἐν τοῖς γραφομένοις τοῦ τε Παύλου καὶ τοῦ Λουκᾶ, ὁπότε τὸ ἀναχωρεῖν προδήλως ἐκδηλοῦται. Δέον δὲ νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ὁ Λουκᾶς ἦτο γραμματεὺς τοῦ Ἀ-

ποστόλου, ὅστις συνεταξίδευεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αὐτοῦ, καὶ ἦτο συνειθισμένος, νὰ χρησιμοποιοῖ λέξεις ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ.

Ἄλλ' ἐάν τις ἀκομὴ ὑπεραμύνεται τῆς λέξεως «ἀναχωρῆσαι» μᾶλλον ἢ τῆς «ἐπανόδου» παραθέτομεν καὶ τὰς κάτωθι παρατηρήσεις:—

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Παῦλος θὰ ἐπεθύμει, ἰδίως ὅποτε ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου δὲν θὰ ἐπῆρχετο ἀμέσως, ὅπως ἀναχωρήσῃ εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ἀλλαχοῦ που, διὰ νὰ εἶναι μετὰ τοῦ Κυρίου ἀμέσως, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅμως ὅτι τοιαύτη ἐπιθυμία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρασχεθῇ συμφώνως πρὸς τὸ Θεῖον σχέδιον, καὶ ἐπομένως, καίτοι τοῦτο ἦτο ἡ ἔνθερμος αὐτοῦ ἐπιθυμία, δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐξέτασιν αὐτῆς, καὶ νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπ' ὄψιν του ὡς οὖσαν πιθανὴν εἰς τὸ νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἐπομένως εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν εἰσέτι ἔνεκεν ἀναποφασιστικότητος ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ προτίμησιν περὶ τῶν δύο πιθανῶν πραγμάτων, — δηλαδὴ τὸ νὰ ζῇ καὶ νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἐκκλησίαν μετὰ παθημάτων, ἢ νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους αὐτοῦ, — προσδεχόμενος «τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ [τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ]», «ὅς μετασχοματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ». — Τίτος 6' 13. Φιλιπ. γ' 21.

«**Ἡ ΕΠΙΠΤΕΙΟΣ ΗΜΩΝ ΟΙΚΙΑ**», ΚΑΙ «**Ἡ ΟΙΚΙΑ ΗΜΩΝ Ἡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ**».

—Β' Κορινθίους ε' 1-10—

Ὁ Ἀπόστολος γράφει πρὸς τὴν νέαν κτίσιν, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κατάστασιν αὐτῶν, — μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου. Ἀναγνωρίζει τὴν νέαν θέλησιν ὡς τὸ Νέον Κτίσμα, καὶ τὸ παλαιὸν σῶμα ὡς τὴν «σκηνὴν» αὐτοῦ, ἣτις εἶναι πολὺ καλλιτέρες, ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδόλως, καίτοι οὐχὶ ἀρκούντως ἱκανοποιητικῇ. Τὸ νέον κτίσμα δὲν δύναται νὰ μένῃ τελείως ἱκανοποιημένον ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ διακαῶς ἐπιθυμεῖ τὸ τέλειον σῶμα ὅπερ θὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν ἀναστασιν — τὴν μόνιμον αὐτοῦ κατοικίαν, ἢ συμμετοχὴν εἰς τὴν «μονὴν τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ὑπεσχέθη νὰ προπαρασκευάσῃ διὰ τὴν νέαν κτίσιν. (Ἰωάν. ιδ' 2). «Οἶδαμεν γάρ, ὅτι ἐάν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκηνους καταλυθῇ, οἰκοδομὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, (μὴ παραχθεῖσαν ὑπὸ ἀνθρωπίνων δυνάμεων), αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν τῷ παρόντι σώματι, ἢ τῇ προσκαίρῳ κατοικίᾳ τῆς παροικίας ἡμῶν, στενάζομεν, — καταθλιβόμενοι οὐ-

χὶ μόνον ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐπιρροῶν τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ διαβόλου, ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ κυρίως ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς ἰδίας ἡμῶν σαρκός. Διότι ὅταν θέλωμεν νὰ πράξωμεν τὸ καλόν, παρίσταται τὸ κακὸν ἐνώπιον ἡμῶν, οὕτως ὥστε τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἠθέλομεν νὰ πράξωμεν, ἐμποδιζόμεθα συχνάκις ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ πράξωμεν, ἐνῶ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐπαδοκιμάζομεν ἐπιβάλλεται ὀχληρῶς ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἀπαιτεῖται οὕτως, ἵνα συνεχῶς ἀνθιστάμεθα, καὶ ὑπερνικῶμεν τοῦτο. Καθὼς δὲ ὁ Ἀπόστολος ἀλλαχοῦ διακηρύττει, ἡμεῖς «οἵτινες ἔχομεν τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος, στενάζομεν ἐν ἑαυτοῖς, ἀναμένοντες τὴν υἰοθεσίαν, δηλαδὴ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν», — τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἔνδοξον ὁμοιότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ἄλλ' οἱ στεναγμοὶ ἡμῶν δὲν γίνονται μετὰ τῆς ἐπιθυμίας, ὅπως ἐκδυθῶμεν, —. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα ἄνευ σώματος, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμείνωμεν κοιμώμενοι, καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα, ἀναμένοντες διὰ τὴν πρωτίαν τῆς ἀναστάσεως, ὅπως «ἐπενδυθῶμεν τὸ οὐράνιον ἡμῶν οἰκητήριον», τὸ νέον ἡμῶν τέλειον, καὶ διηνεκές σῶμα, «τὴν οἰκίαν ἡμῶν». Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς προτιμῶμεν εἶναι ὅπως μὴ σβεσθῇ ὁ μικρὸς σπινθήρ τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀλλὰ νὰ καταποθῇ, νὰ ἀπορροφηθῇ εἰς τὰς τελείας συνθήκας τῆς τελείας ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεκινήθημεν. Ποθοῦμεν διακαῶς τὴν γέννησιν τῆς ἀναστάσεως, μετὰ τοῦ τελείου αὐτῆς σώματος.

«Ὁ δὲ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο εἶναι ὁ Θεὸς, ὁ καὶ δούς ἡμῖν τὸν ἀραβῶνα τοῦ πνεύματος». Ἡ τελεία αὕτη κατὰστασις τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιτύχωμεν ἐν τῇ ἀναστάσει, θὰ εἶναι ἡ μεγάλη συμπλήρωσις τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἣν ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη· ὁ δὲ νέος νοῦς, ἡ νέα θέλησις, ἡ ὑπὸ τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας ἀποκηθεῖσα, ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου τούτου κτίσματος, τὸ ὁποῖον θὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν Θεῖαν φύσιν ὅπου ταν ἡ πρώτη ἀνάστασις θὰ ἔχῃ συμπληρώσῃ τοῦτο. Τὸ εἰς ἡμᾶς παρασχεθὲν ἅγιον πνεῦμα κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν εἶναι μία προκαταβολή οὕτως εἰπεῖν, — «ἀραβῶν» ἢ διαβεβαίωσις περὶ τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων ἀποτελεσμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐλπίζομεν καὶ ἀγωνιζόμεθα, στενάζομεν καὶ προσευχόμεθα.

«Θαρροῦντες οὖν πάντοτε καὶ εἰδότες, ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι (ἐνόσω εἴμεθα τελείως εὐχαριστημένοι μὲ τὰς παρούσας συνθήκας — μὲ τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ μὲ τὸ περιβάλλον μας,) ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου». Ἐὰν ἐξῶμεν πλησίον αὐτοῦ, ἐπεριπατοῦντες μετὰ τοῦ Θεοῦ, τότε δὲν θὰ εἴμεθα τελείως ἱκανοποιημένοι μὲ τὰς παρούσας προόδους καὶ συνθήκας, κλπ, ἀλλὰ θὰ εἴμεθα ὡς ξένοι καὶ παρεπίδημοι, ζητοῦντες καλλίτεραν ἀνάπαυσιν, καλλίτερον οἶκον, τὸν ὁποῖον «ἔχῃ ἐπιφυλάξῃ ὁ Θεὸς διὰ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν». Τοῦτο ὅμως, καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ,